

CARLOS RUIZ
ZAFÓN
CIMITIRUL CĂRȚILOR UITATE
III

PRIZONIERUL
CERULUI

Traducere din limba spaniolă
și note de Ileana Scipione

POLIROM
2025

Colecția BIBLIOTECA POLIROM este coordonată de Dan Croitoru.

Carlos Ruiz Zafón, *El Prisionero del Cielo*

Copyright © Carlos Ruiz Zafón 2011; DragonStudios LLC 2017

All rights reserved

© 2012, 2013, 2025 by Editura POLIROM, pentru traducerea în limba română

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Foto copertă: © Masson/Shutterstock.com

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700505

București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A,

sc. 1, et. 1, sector 4, 040031, O.P. 53

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

RUIZ ZAFÓN, CARLOS

Prizonierul cerului / Carlos Ruiz Zafón; trad. din lb. spaniolă și note de Ileana Scipione. – Iași: Polirom, 2025

ISBN: 978-630-344-113-9

I. Scipione, Ileana (trad.; note)

821.134.2

Printed in ROMANIA

8

Tocmai se împlineau șase luni de când Fermín fusese arestat, când o serie de evenimente i-au schimbat substanțial viața de până atunci. Primul a fost că în acele zile, când regimul încă mai credea că Hitler, Mussolini & Co vor câștiga războiul și că Europa va căpăta curând culoarea izmenelor purtate de Generalisim, o maree nepedepșită și furioasă de parlagii, turnători și comisari politici recent convertiți obținuse ca numărul celor deținuți, arestați, judecați sau în curs de dispariție să atingă niveluri istorice.

Temnițele țării nu pridideau, iar autoritățile militare ordonaseră conducerii închisorii să-și dubleze ori chiar tripleze numărul de deținuți, ca să primească o parte din condamnații ce inundau în 1940 Barcelona înfrântă și mizeră. De aceea, în înfloritu-i discurs duminical, domnul director i-a informat pe deținuți că vor sta mai mulți în aceeași celulă. Pe doctorul Sanahuja l-au dus în celula lui Martín, probabil ca să-l supravegheze și să-i prevină frecvențele sinucideri. Fermín a trebuit să împartă celula 13 cu vechiul vecin de alături, numărul 14, și tot așa. Toți deținuții de pe coridor au fost mutați câte doi, ca să le facă loc nou-sosiților, care erau aduși noapte de noapte cu furgonetele de la închisorile Modelo și Campo de la Bota.

— Nu face mutra asta, mie-mi displace mai mult decât ție, a spus numărul 14 când s-a mutat la noul coleg.

— Să știi că mie dușmănia îmi dă aerofagie, l-a amenințat Fermín. Așa că nu mai face pe viteazul, ca Buffalo Bill, fii politicoș și pișă-te cu fața la perete, fără să stropești, sau într-o zi te vei trezi acoperit de ciuperci.

Bătrânul număr 14 a stat cinci zile fără să-i spună o vorbă lui Fermín. În cele din urmă, învins de sulfuroasele bășini cu care îl cadorea în zori de zi, și-a schimbat strategia.

— Te-am prevenit, i-a amintit Fermín.

— Bine. Mă dau bătut. Sunt Sebastián Salgado. De meserie, sindicalist. Dă mâna și să fim prieteni, dar, pe tot ce ai mai scump, nu mai trage bășini, că-mi dau halucinații și-l văd în somn pe *Noi del Sucre*¹ dansând charleston.

Strângând mâna lui Salgado, Fermín a observat că-i lipseau degetul mic și inelarul.

— Fermín Romero de Torres, încântat să te cunosc, în fine. De profesie, spion în sectorul Caraibi al Prefecturii din Catalonia, acum pe liber, dar din vocație bibliograf și iubitor de literatură bună.

Salgado și-a privit noul tovarăș de suferință și a dat ochii peste cap.

— Și se mai zice că Martín e nebun.

— Nebun e ăl de se crede zdravăn la minte și-și închipuie că nătângii nu-s de nasul lui.

Înfrânt, Salgado a încuviințat.

Al doilea eveniment s-a petrecut peste câteva zile, când în amurg au sosit două santinele. Bebo le-a deschis celula, încercând să-și ascundă teama.

— Ei, tu, scheletule, ridică-te, a bombănit una din ele.

Pentru o clipă, Salgado a crezut că rugile îi fuseseră ascultate și că Fermín urma să fie împușcat.

— Curaj, Fermín, i-a urat zâmbind. Nimic nu-i mai frumos decât să mori pentru Dumnezeu și pentru Spania.

Cele două santinele l-au luat pe Fermín, i-au pus cătușe la mâini și la picioare și l-au târât după ele sub privirile

1. „Băiatul de Zahăr“ – porecla militantului anarhosindicalist catalan Salvador Seguí, asasinat în 1923 de pistolari plătiți de patronatul din Catalonia.

însăpăimântate ale întregului coridor și în hohotele de râs ale lui Salgado.

— De asta nu scapi nici cu bășini, a spus râzând colegul lui.

9

L-au dus printr-un ghem de tuneluri până la un coridor larg, la capătul căruia era o poartă mare din lemn. Pe Fermín l-a luat cu ametele și și-a zis că până acolo-i fusese și că în spatele acelei porți îl aștepta Fumero, cu o lampă de sudură și o întreagă noapte liberă în față. Spre surprinderea lui, ajungând la poartă, una din santinele i-a scos cătușele, iar cealaltă a bătut ușor în lemn.

— Intră, a răspuns un glas familiar.

Și Fermín s-a trezit în biroul domnului director, luxos mobilat, cu covoare sustrase din cine știe ce casă mare din Bonanova și mobile elegante. Completau scenografia un steag mare al Spaniei, cu vultur, stemă și legendă, un portret al Conducătorului mai retușat ca pozele publicitare ale lui Marlene Dietrich și domnul director în persoană, don Mauricio Valls, zâmbind din spatele mesei de scris și savurând o havană de import și un pahar cu brandy.

— Stai jos. Nu te teme, l-a invitat.

Fermín a zărit lângă el o tavă cu mâncare aburindă: carne, mazăre și piure de cartofi, care mirosea a unt cald.

— Nu-i un miraj, a zis delicat domnul director. E cina ta. Sper să-ți placă.

Fermín nu mai văzuse asemenea minune din iulie 1936, așa că s-a pus pe înfulecat înainte ca bucatele să se evapore. Cu o expresie de silă și dispreț sub zâmbetul fals, fumând țigară după țigară și netezindu-și gelul din păr la fiecare minut, domnul director îl privea mâncând. După ce deținutul și-a

terminat cina, Valls le-a făcut santinelelor semn să plece. Rămași singuri, domnul director i-a părut mult mai sinistru decât cu escortă armată.

— Fermín, nu-i așa? a întrebat ca din întâmplare.

Fermín a încuviințat încet.

— Nu te teme. Ba chiar din contră. Am pus să fii chemat fiindcă vreau să-ți îmbunătățesc condițiile de trai și, cine știe, poate chiar să-ți revizuiesc sentința, doar știm amândoi că acuzațiile ce ți s-au adus n-aveau fundament. Așa-s timpurile, multe s-au dat cu fundu-n sus, și dreptii plătesc pentru păcătoși. Țasta-i prețul renașterii naționale. Mai presus de toate considerațiile astea, vreau să înțelegi că-s de partea ta. Și eu sunt într-un fel prizonierul acestui loc. Cred că amândoi vrem să ieșim de aici cât mai iute și mi-am zis că ne-am putea ajuta. O țigară?

Fermín a acceptat cu timiditate.

— Dacă nu vă deranjează, o țin pentru mai târziu.

— Cum vrei. Ține, ia tot pachetul.

Fermín a băgat pachetul în buzunar. Domnul director s-a aplecat peste masă, zâmbind. La grădina zoologică era un șarpe aidoma lui, și-a amintit Fermín, dar acela nu mânca decât șoareci.

— Cum e noul tău coleg de celulă?

— Salgado? În ordine.

— Nu știu dacă ți-a ajuns la urechi că, înainte de a-l băga la zdup, nenorocitul era pistolar, plătit de comuniști.

Fermín a făcut semn că nu.

— Mi-a zis că era sindicalist.

Valls a râs ușor.

— În mai 1938, s-a strecurat în casa familiei Vilajoana, pe bulevardul Bonanova, și i-a lichidat singur pe toți, inclusiv pe cei cinci copii, cele patru slujnice și bunica de optzeci și șase de ani. Știi cine erau alde Vilajoana?

— Păi...

— Bijutieri. La momentul crimei, în casă erau douăzeci și cinci de mii de pesete în bijuterii și bani peșin. Știi unde-s banii ăștia acum?

— Habar n-am.

— Nici tu, nici nimeni altcineva. Nu știe decât tovarășul Salgado, care a hotărât să nu-i dea proletariatului și i-a ascuns, ca să trăiască domnește după război. Ceea ce n-o să se întâmple vreodată, căci îl vom ține aici până va cânta ori până ce prietenul tău, Fumero, îl va face fărâme.

Fermín a încuviințat, încercând să facă legături.

— Am văzut că-i lipsesc două degete de la mâna stângă și că merge ciudat.

— Zi-i într-o zi să-și dea jos budigăii și ai să vezi că-i mai lipsesc și altele, pierdute treptat pe drum, fiindcă s-a îndărătnicit să nu mărturisească.

Fermín a înghițit în sec.

— Să știi că-mi repugnă purtările sălbaticе. Țsta e unul din cele două motive pentru care am cerut ca Salgado să fie dus în celula ta. Cred că oamenii se înțeleg vorbind. Așa că vreau să afli și să-mi spui unde a pus prada luată de la alde Vilajoana și din alte furturi și crime pe care le-a comis în ultimii ani.

Fermín a simțit că-i plesnea inima.

— Și celălalt motiv?

— Ei bine, am observat că în ultima vreme ești foarte apropiat de David Martín. Și-mi place. Prietenia îl înnobilează pe om și ajută la reabilitarea deținuților. Nu știi dacă ai aflat că Martín e scriitor.

— Am auzit câte ceva despre asta.

Domnul director i-a aruncat o privire de gheață, dar și-a păstrat zâmbetul conciliant.

— Martín nu-i un om rău, dar greșește în multe privințe. Are, de pildă, ingenua idee că trebuie să ocrotească oameni și secrete nedorite.

— Păi, e foarte ciudat și are asemenea gânduri.

— Desigur. De aceea, mi-am zis că-i bine să-i stai alături, cu ochii și urechile larg deschise, și să-mi povestești ce spune, ce gândește, ce simte... Sigur ai să auzi unele dintre lucrurile de care ți-am vorbit și asupra cărora ți-am atras atenția.

— Păi, acum, că ziceți, domnule director, mi-amintesc că în ultimul timp se plânge destul de mult de un coș care i-a apărut în zona inghinală, fiindcă-l rod izmenele.

Domnul director a oftat și a clătinat tăcut din cap, vizibil obosit de amabilitatea pe care trebuia să i-o arate unui nedorit.

— Uite ce-i, măscăriciule, putem să te luăm și cu binele, și cu răul. Încerc să fiu rezonabil, dar e suficient să pun mâna pe telefon și prietenul Fumero ajunge aici în jumate de ceas. Mi s-a zis că în ultima vreme, pe lângă lampa de sudură, are într-una din temnițele de la subsol o ladă cu scule de tâmplărie cu care face chestii frumoșele. Sunt destul de explicit?

Fermín s-a prins cu mâinile de masă, ca să-și ascundă tremuraturul.

— Perfect. Scuzați-mă, domnule director. N-am mâncat carne de-atâta timp, că probabil mi s-au urcat proteinele la cap. N-o să se mai întâmple.

Domnul director a zâmbit iar și a continuat ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

— În particular, vreau să știu dacă a pomenit vreodată de un cimitir al cărților uitate ori moarte, cam așa ceva. Gândește-te bine înainte să răspunzi. Ți-a vorbit vreodată Martín de locul acesta?

Fermín a negat.

— Vă jur, Excelența Voastră, că nu l-am auzit vorbind de el nici pe domnul Martín, nici pe altcineva, în viața mea...

Domnul director i-a făcut cu ochiul.

— Te cred. De aceea și știu că, dacă vei auzi, ai să-mi spui. Iar dacă nu, ai să-i vorbești tu de el și ai să afli unde e.